

for visse Forbrydelser, og Justitsministeriet har derfor ikke fundet Anledning til at indhente saadanne Erklæringer. Altsaa lade vi Fængselsmændene gaa ud af Debatten, for saa vidt Talen er om Idømmelse af Legemsstraf uden for Straffeanstalten.

Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Steffensen) henviste, ligesom den højtærede Justitsminister tidligere har gjort, til Erfaringerne fra Vestindien. Den Gang, jeg læste derom, lagde jeg Mærke til, at der kun var Tale om 3 Aar og at Antallet af Forbrydelser i disse Aar var 1, 2 og 4. Det var altsaa en regelmæssig fremadskridende Progression. Men samtidig tænkte jeg: Hvordan mon det nu er gaaet i de senere Aar? Nu oplyste jo det ærede 4de kongevalgte Medlem, at der siden var kommet to Tilfælde til. Men saa er jo Progressionen ikke fortsat, men aftaget; Sammenhængen er derfor rimeligvis den, at har i de første Aar Ophævelsen af Rottingslagene virket, har vel i de følgende Aar Indførelsen af Strafarbejde øvet sin Indflydelse og paa ny fremkaldt en Nedgang. Saaledes antager jeg, at Sammenhængen er, for saa vidt ikke ganske ekeptionelle personlige Forhold og deslige i det enkelte Aar maatte have gjort sig gældende. For saa vidt det ærede kongevalgte Medlem henviste til Fortræffeligheden af Rottingslag, maa jeg minde om den Kendsgerning, at det ærede Medlem har Fortjenesten af ved den militære Straffelovs Gennemførelse at have medvirket til, at denne Straf blev opgivet, men har man i den militære Straffelov kunnet undvære den i over 20 Aar, saa er der vel ingen Grund til at antage, at man nu skulde være nødsaget til at indføre den i den civile Lovgivning. Naar det saa i øvrigt bliver sagt, at Spørgsmaalets Afgørelse maa bero paa, om Legemsstraffen vil have nogen Virkning, altsaa paa, hvad Nytte den vil gøre, saa skulde man dog ikke glemme den historiske Erfaring; dens Vidnesbyrd viser jo, at man overalt er gaaet til Afskaffelse af Legemsstraf. Og naar man henviser til, at det her kun drejer sig om et Forsøg, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) sagde, og at vi, hvis Forsøget mislykkes, jo atter kunne ændre Loven, uden at der derved er noget forgjort, saa svarer jeg dertil: Jo, der kan være sket det, at denne Straf i Mellemtiden har voldet sine Ulykker. Den har til Virkninger: Smerten og Skammen. Smerten tror jeg ikke virker videre; naar en Person kommer i For-

bedringshuset i 8 Maaneder og begynder med at faa sine 27 Slag, saa er den Smerte nok forvundet, inden han igen slipper ud og kan begynde forfra. Og hvad Skammen angaar, saa vil den ikke findes hos den, der lever i et Milieu, hvor man har vendt op og ned paa alle moralske Begreber, hvor det hedder: Jo værre, des bedre; men kun hos den, som endnu har Ære i Livet, den, som der endnu er noget godt i, som kan udvikles — og Tilstedeværelsen af en saadan Udviklingsmulighed indrømme vi jo selv hos den Forbryder, der har begaaet en i den offentlige Mening vanærende Handling; hvad der her ikke er Tale om, selv ham give vi Æresoprejsning. Paa en saadan Person vil Legemsstraffen nok have Virkning, men ikke den Virkning at uddrive de forbryderiske Lyster, nej, den vil tilintetgøre alt det gode, der endnu maatte findes i ham. Den Følge kan indtræde for adskillige Personer i Løbet af de 6 Aar, i hvilken Loven skal gælde. Og Ansvarer for, at blot een menneskelig Eksistens, som ellers kunde reddes, gaar til Spilde paa Grund af denne Strafs Indførelse, vil jeg for mit Vedkommende ikke være med til at paatage mig.

De øvrige Bestemmelser ere jo allerede til en vis Grad gennemgaaede af andre ærede Talere, men der er dog enkelte af dem, som jeg skal dvæle lidt ved, det er navnlig Bestemmelsen i § 4. Den er ogsaa et Eksempel paa uheldig Redaktion. Der staar, at vedkommende ikke maa vise sig i beskænket Tilstand paa offentligt Sted. Hvad er nu offentligt Sted? Ja, man mener vel der under aaben Himmel, paa Gader, Veje osv. Men i den samme Tale, hvori Forslagsstillernes Ordfører nævner denne Bestemmelse, taler han om at udskænke paa offentligt Sted; altsaa ogsaa et offentligt Gæstgiveri kan komme med ind under Udtrykket. Sidder han og drikker sig en Rus til der, falder han ogsaa ind under Bestemmelsen. Men selv om jeg gaar ud fra, at det kun er Gader, Veje og lignende, der er Tale om, kan jeg dog ikke være med til at straffe vedkommende med Fængsel paa sædvanlig Fangekost eller Tvangsarbejde i indtil 3 Maaneder, fordi han viser sig i beskænket Tilstand, og jeg skal sige hvorfor. Det er, fordi det vil blive en Klasselov. Den, der har Raad til at køre sin Rus hjem i sin egen Ekvipage eller dog i en Droske, han slipper, men den, der bærer den hjem og falder sammen under Byrden, bliver straffet. Det er det, jeg ikke vil være med